

สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการสำรวจการทำผิดของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจการทำผิดวินัย และสาเหตุของการทำผิดวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบการทำผิดวินัยระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยให้ตั้งสมมติฐานสำหรับการวิจัยไว้ดังนี้คือ

การทำผิดวินัยของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามการทำผิดวินัยและสาเหตุของการทำผิดวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่หนึ่ง เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

ส่วนที่สอง เป็นแบบสอบถามเพื่อหาเกณฑ์ของการทำผิดวินัย ซึ่งเป็นการถามในรูปของมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเกอร์ท (Likert) 5 ช่อง สำหรับข้อความที่เป็นความผิดทางวินัยในแบบสอบถามส่วนนี้แบ่งออกเป็น 4 หมวด คือ หมวดความประพฤติ หมวดการแต่งกาย หมวดการเรียน และหมวดการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน

ส่วนที่สาม เป็นการถามสาเหตุของการทำผิดวินัยของแต่ละข้อ โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบแบบเลือกข้อ และในข้อสุดท้ายให้ผู้ตอบสาเหตุอื่น ๆ เพิ่มเติมให้อีกนอกเหนือไปที่มีไว้ให้เลือก

ตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 จากโรงเรียน เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง 15 โรงเรียน เป็นนักเรียนชาย 225 คน นักเรียนหญิง 225 คน รวมทั้งสิ้นเป็นนักเรียน 450 คน

การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. เลือกตัวอย่างประชากรจากจำนวนโรงเรียนทั้งสิ้น 35 โรงเรียน ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โดยสุ่มจากกลุ่มโรงเรียน 5 กลุ่ม กลุ่มละ 3 โรงเรียน โดยวิธีสุ่มแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) ได้โรงเรียนรวมทั้งสิ้น 15 โรงเรียน จากนั้นจึงสุ่มตัวอย่างนักเรียนโดยวิธีสุ่มแบบธรรมดาโรงเรียนละ 30 คน เป็นชาย 15 คน หญิง 15 คน รวมเป็นจำนวนตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 450 คน คิดเป็น 12.94% ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. นำแบบสอบถามการทำผิดวินัย และสาเหตุของการทำผิดวินัยที่สร้างขึ้น ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยเป็นผู้นำแบบสอบถามไปแจกและเก็บด้วยตนเอง และผู้วิจัยเป็นผู้อ่านข้อความในแบบสอบถามให้ผู้ตอบฟังและทำไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้เวลาในการทำแบบสอบถาม 1 ชั่วโมง ดังนั้น ข้อมูลที่ได้รับจึงครบตามจำนวน คิดเป็นร้อยละ

100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. หาสถานภาพของผู้ตอบแยกตามอายุ อาชีพของผู้ปกครองและผลการเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นค่าร้อยละ
2. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทำผิดวินัยแต่ละข้อของแต่ละหมวด

3. หาค่า t เพื่อเปรียบเทียบการทำผิดวินัยของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
4. หาค่าความถี่ และร้อยละของสาเหตุการทำผิดวินัยในแต่ละข้อ

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

1. ในด้านข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏผลการวิเคราะห์ดังนี้

นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 10 และ 11 ปี คือ รวมแล้ว คิดเป็นร้อยละ 41.78 และ 38.89 ตามลำดับ และในอายุช่วงนี้เป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย คือ ผู้ชาย 98 และ 79 คน ผู้หญิง 90 และ 96 คน สำหรับอาชีพของผู้ปกครองส่วนใหญ่ มีอาชีพรับจ้าง คือ ร้อยละ 0.89 ส่วนอาชีพรองลงมาคือรับราชการและค้าขาย ส่วนอาชีพที่น้อยที่สุดคืออาชีพอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ การทำนา รวมทั้งหมคนีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.67

2. การทำผิดวินัยของนักเรียนชายและหญิงรวมกันทั้งหมดปรากฏผลดังนี้

2.1 ในหมวดความประพฤติ การทำผิดวินัยของนักเรียนโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์ปานกลางและน้อย การทำผิดวินัยที่อยู่ในเกณฑ์ปานกลางได้แก่ การพูดจาหยาบคาย ซึ่งนักเรียนชายและหญิงรวมกันทำบ่อยที่สุด และการทำผิดวินัยที่อยู่ในเกณฑ์น้อย ได้แก่ การทำผิดวินัยในข้อต่อไปนี้เป็นคือ หิบบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้วาจาข่มขู่เพื่อน ล้อเลียนชื่อ บิดามารดาของเพื่อน พูดปลกกับครู เติรับประทานขนมตามห้องถนน แสดงมารยาทไม่สุภาพ เรียบร้อยกับเพื่อน แอบกินขนมในห้องเรียน ชกต่อยทะเลาะวิวาทกับเพื่อนและทิ้งขยะไม่เป็นที่

2.2 ในหมวดการแต่งกาย การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย ซึ่งได้แก่ แต่งตัวไม่ เรียบร้อย ไว้ผมยาวเกินกำหนด

2.3 ในหมวดการเรียน การทำผิดวินัยของในเกณฑ์น้อย อันได้แก่ ลืมทำการบ้าน ลืมอุปกรณ์การเรียนมาโรงเรียน เองงานอื่นมาทำขณะที่ครูกำลังสอน ลอกการบ้านเพื่อน เอา หนังสือการ์ตูนมาอ่านขณะที่ครูสอน แกล้งหรือแหย่เพื่อนขณะที่ครูสอน ไม่สนใจเรียนในบางวิชา ที่ไม่ชอบ ทำตลกในเวลาเรียน ไม่ตั้งใจทำงานที่ครูมอบหมายให้ ไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย ทำงานไม่เสร็จทันเวลา พูดสอดแทรกขณะที่ครูสอน ไม่ส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ลืม ทำการบ้านมาโรงเรียน ไม่ส่งงานตามกำหนด และเคาะโต๊ะหรือกระตืบเท้าในเวลาเรียน

2.4 ในหมวดการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน การทำผิดวินัย อยู่ในเกณฑ์น้อย ได้แก่ มาโรงเรียนสาย หนีการทำเวร คุยหรือเล่นเสียงดังในห้องเรียน และไม่ไปโรงเรียน

3. การทำผิดวินัยของนักเรียนชายปรากฏผลดังนี้คือ

3.1 ในหมวดความประพฤติ การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์ปานกลางและน้อย การทำผิดวินัยที่อยู่ในเกณฑ์ปานกลางได้แก่ การพูดจาหยาบคาย แสดงมารยาทไม่สุภาพเรียบร้อย กับเพื่อน และการทำผิดวินัย อยู่ในเกณฑ์น้อยได้แก่ หยิบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้วาจาข่มขู่เพื่อน ล้อเลียนชื่อ นามารดาของเพื่อน พูดคุยกับครู เติบรับประทานขนมตามห้องถนน ล้อเลียนหรือแกล้งเพื่อน แอบกินขนมในห้องเรียน ซักต้อยทะเลาะวิวาทกับเพื่อนและทิ้งขยะไม่เป็นที่

3.2 ในหมวดการแต่งกาย การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย อันได้แก่ ใส่เสื้อไว้นอกกางเกง แต่งตัวไม่เรียบร้อยและไว้ผมยาวเกินกำหนด

3.3 ในหมวดการเรียน การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย อันได้แก่ ความผิดในข้อต่อไปนี้คือ ลืมทำการบ้าน ลืมอุปกรณ์การเรียนมาโรงเรียน เอาจานอื่นมาทำขณะที่ครูกำลังสอน ลอกกาบบ้านเพื่อน เอาหนังสือการ์ตูนมาอ่านขณะที่ครูกำลังสอน แกล้งหรือแหย่เพื่อน ขณะที่ครูกำลังสอน ไม่สนใจเรียนในบางวิชาที่ไม่ชอบ ทำตลกในเวลาเรียน ไม่ตั้งใจทำงานที่ครูมอบหมายให้ ไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย ทำงานไม่เสร็จทันเวลา พูดสอดแทรกในขณะที่ครูสอน ไม่ส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ลืมนำการบ้านมาโรงเรียน ไม่ส่งงานตามกำหนดและทะเลาะโต้ะหรือกระต๊อเท้าในเวลาเรียน

3.4 ในหมวดการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์ปานกลางและน้อย การทำผิดวินัยที่อยู่ในเกณฑ์น้อยได้แก่ มาโรงเรียนสาย ไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน หนีการทำเวรและไม่ไปโรงเรียน

4. การทำผิดวินัยของนักเรียนหญิงปรากฏผลดังนี้คือ

4.1 ในหมวดความประพฤติ การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อยอันได้แก่ความผิดในข้อต่อไปนี้คือ หยิบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้วาจาข่มขู่เพื่อน พูดจาหยาบคาย ล้อเลียนชื่อ นามารดาของเพื่อน เติบรับประทานขนมตามห้องถนน แสดงมารยาทไม่สุภาพเรียบร้อยกับเพื่อน ล้อเลียนหรือแกล้งเพื่อนและทิ้งขยะไม่เป็นที่

4.2 ในหมวดการแต่งกาย การทำศิวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย อันได้แก่ แต่งตัวไม่เรียบร้อย และไว้ผมยาวเกินกำหนด

4.3 ในหมวดการเรียน การทำศิวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย ซึ่งได้แก่ความติดขัดต่อไปนี้คือ ลืมทำการบ้าน ลืมอุปกรณ์การเรียนมาโรงเรียน เอาจานอื่นมาทำขณะที่ครูกำลังสอน ลอกการบ้านเพื่อน แกล้งหรือแหย่เพื่อนขณะที่ครูกำลังสอน ไม่สนใจเรียนในบางวิชาที่ไม่ชอบ ไม่ตั้งใจทำงานที่ครูมอบหมายให้ และไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย

4.4 ในหมวดการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน การทำศิวินัยอยู่ในเกณฑ์ปานกลางและน้อย การทำศิวินัยอยู่ในเกณฑ์ปานกลางได้แก่ ดุ่ยหรือเล่นเสียงดังในห้องเรียน และการทำศิวินัยที่อยู่ในเกณฑ์น้อยได้แก่ การทำศิวินัยในข้อต่อไปนี้คือ มาโรงเรียนสาย ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู ไม่ยอมปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน หนีการทำเวร และไม่ไปโรงเรียน

5. จากการทดสอบค่า t เพื่อเปรียบเทียบการทำศิวินัยระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงพบว่า

5.1 ในหมวดความประพฤติ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทำความผิดทางวินัยแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ในความผิดข้อต่อไปนี้คือ หยิบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้วาจาข่มขู่เพื่อน พยายามคาย ล้อเลียนชื่อบิดามารดาของเพื่อน พูดปดกับครู เพินรับประธานชมตามห้องเรียน แสดงมารยาทไม่สุภาพเรียบร้อยกับเพื่อน ล้อเลียนหรือแกล้งเพื่อน แอบกินขนมในห้องเรียน ชกต่อยทะเลาะวิวาทกับเพื่อน และทิ้งขยะไม่เป็นที่ ซึ่งนักเรียนชายทำบ่อยกว่านักเรียนหญิง

5.2 ในหมวดการแต่งกาย นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทำความผิดทางวินัยแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ในความผิดข้อต่อไปนี้คือ ซอมใส่เสื้อไว้นอกกางเกงหรือใส่กระโปรงสั้น แต่งตัวไม่เรียบร้อย ซึ่งนักเรียนชายทำมากกว่านักเรียนหญิง ส่วนการทำศิวินัยในข้อ นักเรียนไว้ผมยาวเกินกำหนด นักเรียนชายและนักเรียนหญิงผิดวินัยไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

5.3 ในหมวดการเรียน นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทำความผิดทางวินัยแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ในความผิดข้อต่อไปนี้คือ ลืมทำการบ้าน ลืมอุปกรณ์การเรียนมาโรงเรียน เอาจานอื่นมาทำขณะที่ครูกำลังสอน ลอกการบ้านเพื่อน เอาหนังสือการ์ตูนมาอ่าน

ขณะที่ครูกำลังสอน แกล้งหรือแหย่เพื่อนขณะที่ครูกำลังสอน ไม่สนใจเรียนในบางวิชาที่ไม่ชอบ ทำคลกในเวลาเรียน ไม่ตั้งใจทำงานที่ครูมอบหมายให้ ไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย ทำงานไม่เสร็จทันเวลา พูดสอดแทรกในขณะที่ครูกำลังสอน ไม่ส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ส่งงานตามกำหนด และเคาะโต๊ะหรือกระแทกเก้าอี้ในเวลาเรียน ความคิดในข้อดังกล่าวนี้ นักเรียนชายทำบ่อยกว่านักเรียนหญิง ส่วนการทำผิดในข้อ ลืมนำการบ้านมาโรงเรียน นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทำความคิดไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ.05

5.4 ในหมวดการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทำความคิดทางวินัยแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ.05 ในความคิดข้อต่อไปนี้เป็นคือ ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน ไม่ชอบปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน หนีการทำเวร กุญหรือเล่นเสียดังในห้องเรียน ซึ่งความคิดเหล่านี้ นักเรียนชายทำบ่อยกว่านักเรียนหญิง ส่วนการทำผิดวินัยที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทำผิดไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ.05 ในหมวดนี้ให้แก่ การมาโรงเรียนสาย และไม่ไปโรงเรียน

6. สาเหตุของการทำความคิดทางวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สำคัญเนื่องมาจากตัวเด็กเอง สาเหตุรองลงไปได้แก่ความบังเอิญ ความไม่ตั้งใจ การเรียนการสอนของครู กฎระเบียบของโรงเรียน และสภาพสิ่งแวดล้อมตลอดจนสภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัวตามลำดับ

7. การทำความคิดวินัยของนักเรียนรวมกันทั้ง 4 หมวดใน 10 ลำดับแรก ตามค่าเฉลี่ยจากสูงที่สุดลงไป ส่วนใหญ่เป็นความคิดวินัยในหมวดความประพฤติและหมวดการเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิปรายผลการวิจัย

ปัญหาทางวินัยของเด็กประถมศึกษา รวมทั้งชายและหญิงที่พบจากการวิจัยครั้งนี้ จะพบว่า ไขว้แก่การพูดจาหยาบคาย การแสดงมารยาทไม่สุภาพกับเพื่อน คู่หรือเล่นเสียงดังในห้องเรียน ล้อเลียนหรือแกล้งเพื่อน และทำงานไม่เสร็จทันเวลา ซึ่งจะแตกต่างกับผลการวิจัยปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่เส่งี่ยม อินภิรมย์¹ ได้ทำการวิจัยพบว่า ปัญหาทางวินัยที่ส ักดิ์ได้แก่ พูดบด หน้โรงเรียน ไม่สนใจเรียน การกดโกง การทะเลาะวิวาท การลักข มย การก้าวร้าว การสูบบุหรี่ กล่าวคือ ความผิดที่เด็กในระดับประถมศึกษาทำ เป็นค ามผิดที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ และเป็นความผิดที่สามารถแก้ไขได้ไม่ยากนัก ถ้าการสั่งส อบรมของครูจะเข้มงวดและให้ความอบอุ่นใจแก่เด็กมากขึ้น ก็จะไม่ทำปัญหาขึ้น แต่ความผิดที่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาทำเป็นความผิดที่รุนแรงมากกว่า และมีพฤติกรรมที่แข็งกร้าวกว่า แสดงให้เห็นว่าปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นปัญหาที่แตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับพัฒนาการของเด็กในแต่ละวัยด้วย และการอบรมสั่งสอนที่ดีของครูจะไม่ทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้

นอกจากนี้ผลการ วิจัยยังสนับสนุนผลการวิจัยของศูนย์อื่นในเทศ ซึ่ง สำเร็จ บุญเรืองรัตน์² ได้เข้าร่วมทำการศึกษาวินัยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษาในกลุ่มประเทศ ซี มี โอ พบว่า ปัญหาในโรงเรียนประถมศึกษาของประเทศไทยที่พบมากที่สุด คือ ไม่สุภาพ รบกวนชั้นเรียนในขณะที่ครูสอน และการวิจัยครั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบกับผล

¹ เส่งี่ยม อินภิรมย์ , ร.ท. , "การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดพระนคร" ปรินญาณีพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2505 , หน้า 35 .

² สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ , "การศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูในห้องเรียน" , ศูนย์ศึกษา 2 (ตุลาคม - ธันวาคม 2515.) หน้า 112 - 116 .

การวิจัยของ แฮร์สัน² ซึ่งได้ทำการศึกษาวิจัยในระดับมัธยมศึกษาและได้พบว่าพฤติกรรมที่เด็กหญิงทำผิดมากที่สุด คือ การพูดและหัวเราะในเวลาเรียน ส่วนนักเรียนชายเป็นไปในทางต่อสู้ โยนของ ซึ่งต่างกับนักเรียนประถมศึกษาซึ่งทำความคิดในการพูดจาขบถคาย ส่วนนักเรียนหญิงระดับมัศึกษานั้นจะแสดงพฤติกรรมในการพูดและหัวเราะในขณะที่นักเรียนหญิงในระดับประถมศึกษาแสดงออกทางพูดจาขบถคาย แสดงว่า อาจจะเป็นเพราะสาเหตุจากนักเรียนหญิงในระดับมัธยมศึกษา รู้จักระมัดระวังการพูดจา อันเนื่องมาจากพัฒนาการของเท็กในวัยนี้ ซึ่งเป็นวัยที่มีความอาย รู้จักผิดชอบชั่วดีขึ้น และเก็บความรู้สึกได้บ้างแล้ว การแสดงออกจึงเป็นไปในทางที่นุ่มนวลมากกว่า คือการพูดและหัวเราะ

เมื่อพิจารณาดังสาเหตุของการทำผิดวินัยของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแล้วในการวิจัยพบว่า สาเหตุสำคัญเกิดจากตัวนักเรียนเองนั้น ในหมวดการแต่งกาย การทำกิตติวินัยของนักเรียนชายเกิดจากสาเหตุสำคัญคือความไม่ตั้งใจ และเหตุบังเอิญ ซึ่งขัดแย้งกับสาเหตุของการทำผิดวินัยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในด้านการแต่งกาย ซึ่ง มานะ วีระไพบุลย์และคณะ ได้ทำการวิจัยและสรุปสาเหตุแห่งความผิดของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาเกิดจากความอยากเด่น อยากได้ ความอาย ความกลัวไม่ทันสมัย ตามเพื่อน เช่น การที่นักเรียนปล่อยสายเสื้อไว้นอกกางเกง นักเรียนในระดับประถมศึกษาให้เหตุผลว่าสาเหตุเกิดจากเสื้อหลุดเอง แต่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาให้เหตุผลว่า เพื่อความโก้ทันสมัย และการที่นักเรียนไว้ผมยาวเกินกำหนด นักเรียนในระดับประถมศึกษาให้เหตุผลว่าสาเหตุจากความไม่ตั้งใจและอยากไว้เอง ในขณะที่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาให้เหตุผลว่าสาเหตุจากความอาย กลัวไม่ทันสมัย ทั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า สาเหตุของการทำผิดวินัยของนักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาแตกต่างกัน

¹ Karl, Gorrison, "A Study of student Disciplinary Practices in Two Georgia High School." p.p. 153 - 156

² มานะ วีระไพบุลย์และคณะ , เยาวชนเปิดใจ (พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพคุณแม่ เชียง ชูสวัสดิ์ 2514) หน้า 3.

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทนา จูหังคะ¹ สิรินา เล็บครุฑ² และไพศาล อันประเสริฐ³ คือพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กประถมที่นักเรียนฝึกสอนพบ ให้แก่เด็กไม่สนใจเรียน ขาดเรียน พูดยากหายาก แยกเพื่อน ไม่เคารพครู และแสดงกิริยาไม่เรียบร้อย ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชายจะมีพฤติกรรมการกีดกันน้อยกว่านักเรียนหญิง ซึ่งเป็นการสนับสนุนการวิจัยของ นันทนา จูหังคะ⁴ ที่พบว่านักเรียนประถมศึกษาที่เป็นเพศชาย จะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากกว่าเพศหญิง

สาเหตุสำคัญอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนประพฤติกดวินัย จากการวิจัยพบว่า ในหมวดการเรียน การทำผิดบางข้อ นักเรียนจะทำผิดวินัยเนื่องจากการสอนของครู เช่น การสอนไม่เข้าใจ การให้งานมากเกินไป และการปกครองชั้นเรียน คุมระเบียบ ข้อบังคับ ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูควรแก้ไข เพราะเด็กในระดับประถมศึกษาเป็นเด็กที่มีความรู้สึก

¹ นันทนา จูหังคะ , "การศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับ ป.ค.ค. ค้น ที่ออกฝึกสอนต่อการแก้ปัญหาในชั้นเรียนและการสร้างแบบจำลองของปัญหา (Simulation) เพื่อให้ฝึกสอนนักศึกษาในการคิดแก้ปัญหา ก่อนออกฝึกสอน" (ปฏิญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร , 2517) , หน้า 59.

² สิรินา เล็บครุฑ , "การศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับ ป.ค.ค.สูง ที่ออกฝึกสอนต่อการแก้ปัญหาในชั้นเรียนและการสร้างแบบจำลองของปัญหา (Simulation) เพื่อใช้ฝึกสอนนักศึกษาในการคิดแก้ปัญหา ก่อนออกฝึกสอน" (ปฏิญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร , 2517) , หน้า 33.

³ ไพศาล อันประเสริฐ , "การศึกษาพฤติกรรมของนิสิตปริญญาตรีสาขาประถม ที่ออกฝึกสอนต่อการแก้ปัญหาในชั้นเรียนและการสร้างแบบจำลองของปัญหา (Simulation) เพื่อใช้ฝึกสอนนิสิตนักศึกษาในการคิดแก้ปัญหา ก่อนออกฝึกสอน (ปฏิญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร , 2517) , หน้า 30.

⁴ นันทนา จูหังคะ , "การศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับ ป.ค.ค.ค้น ที่ออกฝึกสอนต่อการแก้ปัญหาในชั้นเรียนและการสร้างแบบจำลองของปัญหา (Simulation) เพื่อใช้ฝึกสอนนักศึกษาในการคิดแก้ปัญหา ก่อนออกฝึกสอน" , หน้า 59.

ละเอียดอ่อน เป็นเด็กที่มีอารมณ์อ่อนไหวและสะเทือนใจได้ง่าย การเรียนการสอนในระดับนี้ จึงเป็นชั้นก่อนที่ต้องอาศัยครูที่มีประสบการณ์และสามารถล่วงรู้จิตใจของเด็กได้อย่างลึกซึ้ง ดังนั้นครูจึงควรปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและได้ผลดี นำหลักการสอนมาใช้หลายรูปแบบ เข้าใจจิตวิทยาของเด็กอย่างลึกซึ้ง จะช่วยให้ไม่เกิดปัญหาทางการเรียนการสอนได้ นอกจากนี้การปกครองห้องที่ปล่อยปละละเลยจะทำให้เกิดปัญหาทางวินัยขึ้นได้ ครูจึงควรทำตัวให้เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียน ให้ความยุติธรรมแก่นักเรียน เพื่อไม่ให้ นักเรียนต่อต้านและเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ต้องให้ความไว้วางใจนักเรียนในการสร้างและรักษาระเบียบวินัยด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่านักเรียนในระดับประถมศึกษาทำผิดวินัยมากที่สุดในด้านความประพฤติ ได้แก่การ พุดจาหยาบค้าย แสดงมารยาทไม่สุภาพเรียบร้อยกับเพื่อน และสาเหตุของการทำผิดวินัยนั้น สาเหตุใหญ่เกิดจากตัวนักเรียนเองในด้านอารมณ์และการควบคุมตัวเอง สาเหตุสำคัญรองลงมา ได้แก่ การสอนของครู สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนและบ้าน และกฎระเบียบข้อบังคับ ดังนั้น จึงมีข้อเสนอแนะที่พอสรุปได้ดังนี้คือ

สำหรับครูผู้สอน

1. ในการเรียนการสอน ครูจะต้องมีบทบาทสำคัญ ครูจะต้องศึกษาเด็กให้ความเป็นกันเอง และมาทางช่วยเหลือเด็กทั้งทางด้านพฤติกรรมของเด็ก และการจัดสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เหมาะสม การสอนของครูนับเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้นักเรียนประพฤติผิดวินัย
2. การออกระเบียบกฎเกณฑ์ในห้องเรียน และการปกครองชั้นเรียนของครูมีส่วนในการทำผิดวินัยของเด็ก ดังนั้น ในการสร้างวินัยในโรงเรียน ครูจะต้องเป็นผู้คอยช่วยแนะแนวทางเด็ก และต้องร่วมกันกับเด็กสร้างระเบียบวินัยขึ้นมา
3. พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก เกิดจากปัญหาส่วนตัวของเด็ก เช่น สภาวะทางร่างกาย สุขภาพ อารมณ์ ซึ่งเด็กในระดับนี้ยังควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ดังนั้นครูจึงควรทำความเข้าใจเด็ก ไม่ใช่อารมณ์ในการตัดสินพิจารณาโทษเมื่อเด็กทำผิด เพราะเด็กแต่ละคนทำผิดด้วยสาเหตุต่าง ๆ กัน ครูต้องให้ความรักความเข้าใจเด็ก พร้อมทั้งจะเป็นที่พึ่งให้แก่

เด็กได้ โดยต้องคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคลของเด็กด้วย

4. การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนเป็นสิ่งจำเป็น ครูควรปรับปรุงและหาวิธีการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะสร้างบรรยากาศที่น่าอบอุ่นเป็นกันเองในห้องเรียน เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าไม่ได้ถูกทอดทิ้ง จากผลการวิจัยพบว่าเด็กบางส่วนทำความคิดเพราะครูไม่สนใจนักเรียน และไม่ให้ความสำคัญแก่นักเรียน

สำหรับผู้บริหาร

1. ครูใหญ่หรือผู้บริหารโรงเรียน ควรให้ความสนับสนุนในการสร้างระเบียบวินัยที่ดีและถูกต้องในโรงเรียน และคำนึงถึงความสำคัญของนักเรียนในการสร้างระเบียบวินัยร่วมกับครู
2. ครูใหญ่หรือผู้บริหารโรงเรียนควรตรวจตราและดูแลการเรียนการสอนของครู การจัดบรรยากาศในห้องเรียน การปกครองชั้นเรียนของครูบ้าง และให้คำแนะนำแก่ครูเมื่อเกิดปัญหาขึ้นมา ซึ่งจะเป็นการแก้ไขและป้องกันการทำผิดวินัยของนักเรียนได้
3. การจัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ตั้งอำนาจความสะอาดตลอดจนการเรียนการสอน ครูใหญ่หรือผู้บริหารควรจะให้การควบคุมดูแลให้ทั่วถึง เพราะสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนประพฤติผิดวินัยได้
4. ครูใหญ่หรือผู้บริหารควรตระหนักถึงการปกครองนักเรียนในโรงเรียนเป็นอย่างมาก โดยการสร้างระเบียบการปกครองที่ดีและถูกต้อง ไม่เผด็จการหรือตามสบายมากนัก
5. ครูใหญ่หรือผู้บริหารควรจัดให้มีบริการแนะแนวในโรงเรียน เพื่อหาทางช่วยเหลือ หรือแนะนำแก่นักเรียนที่มีปัญหาทั้งทางร่างกาย จิตใจ และความประพฤติ ตลอดจนทุก ๆ ด้าน และควรจะพิจารณาครูแนะแนวที่มีบุคลิกและคุณลักษณะที่เหมาะสมแก่การแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาด้วย

สำหรับครูแนะแนว

1. ครูแนะแนวควรเข้าใจปัญหาของเด็กอย่างลึกซึ้งและแก้ปัญหาด้วยความละเอียดอ่อนสำหรับเด็กในระดับนี้ เมื่อเกิดปัญหาขึ้นมา
2. ครูแนะแนวหรือหาทางช่วย เหลือทันทีเมื่อเกิดปัญหาทางวินัยขึ้น เพื่อป้องกันการเกิดเป็นปัญหาใหญ่ขึ้นได้
3. มีสัมพันธภาพอันดีกับเด็ก และให้ความเป็นกันเองจนนักเรียนเกิดความไว้วางใจ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยนี้ เป็นการสำรวจปัญหาทั่ว ๆ ไปของการทำผิดวินัยในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร เท่านั้น จึงน่าจะมีการวิจัยในโรงเรียนสังกัดอื่นบ้าง
2. ควรจะมีการวิจัยในระดับชั้นอื่น ๆ ในระดับประถมศึกษาด้วย โดยเฉพาะในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นชั้นแรกของระดับประถมศึกษา และพัฒนาการของเด็กในระดับนี้ก็เป็นที่น่าสนใจ เพราะเป็นวัยที่เพิ่งเปลี่ยนประสบการณ์จากบ้านมาสู่โรงเรียน
3. เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการทำผิดวินัยของนักเรียนเอง ดังนั้น นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจึงอาจจะไม่กล้าตอบตามความเป็นจริง ทำให้ไม่ได้ผลที่แท้จริง ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป จึงควรจะสอบถามความเห็นเกี่ยวกับการทำผิดวินัยของนักเรียนในทัศนะของครู หรือในทัศนะของเพื่อนดูบ้าง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย